

The Abraham Arbesfeld Kollel Yom Rishon

Sunday Morning Learning Program for Men

WWW.KOLLELYOMRISHON.ORG

Ben Sorer U'Moreh

Rabbi Netanel Wiederblank
ט"ו אלול תשע"ו • September 18, 2016

1. דברים פרישת כי תצא פרק כא

(יח) כִּי־יִהְיֶה לְאִישׁ בֶּן סוֹרֵר וּמוֹרֵה אִינּוֹ שִׁמְעַתְּ בְּקוֹל אָבִיו וּבְקוֹל אִמּוֹ וְיִסְרוּ אוֹתוֹ וְלֹא יִשְׁמַע אֲלֵיהֶם:

(יט) וְתִפְשׂוּ בוֹ אָבִיו וְאִמּוֹ וְהוֹצִיאוּ אוֹתוֹ אֶל־זִקְנֵי עִירוֹ וְאֶל־שַׁעַר מִקְמוֹ:

(כ) וְאָמְרוּ אֶל־זִקְנֵי עִירוֹ בְּנֵנוּ זֶה סוֹרֵר וּמוֹרֵה אִינּוֹ שִׁמְעַתְּ בְּקוֹלֵנוּ זֹלָל וְסָבָא:

(כא) וְרָגְמָהוּ כָל־אֲנָשֵׁי עִירוֹ בְּאֲבָנִים וְיָמָת וּבַעֲרַת הָרֶעַ מִקֶּרֶב וְכָל־יִשְׂרָאֵל יִשְׁמְעוּ וְיִרְאוּ:

2. תלמוד בבלי מסכת סנהדרין דף עא עמוד ב

משנה. בן סורר ומורה נידון על שם סופו, ימות זכאי ואל ימות חייב.

3. רש"י דברים פרישת כי תצא פרק כא

ובן סורר ומורה נהרג על שם סופו, הגיעה תורה לסוף דעתו, סוף שמכלה ממון אביו ומבקש לימודו ואינו מוצא, ועומד בפרשת דרכים ומלסטם את הבריות, אמרה תורה ימות זכאי ואל ימות חייב:

וכל ישראל ישמעו ויראו - מכאן שצריך הכרזה בבית דין, פלוני נסקל על שהיה בן סורר ומורה:

4. רמב"ן

"בן סורר ומורה" - על דעת רבותינו (סנהדרין סח) אינו קטן שהקטן פטור מכל עונשין שבתורה ומכל המצות אבל הוא המביא שתי שערות

והנה יש עליו שני עונשין האחד שהוא מקלה [shame] אביו ואמו וממרה בהם והשני שהוא זולל וסובא עובר על מה שנצטוונו (ויקרא יט ב) קדושים תהיו [נבל ברשות התורה (ועי' בראב"ע)] ונאמר עוד (לעיל יג ה) ואותו תעבדו ובו תדבקון כאשר פירשתי (לעיל ו יג) שנצטוונו לדעת השם בכל דרכינו וזולל וסובא לא ידע דרך ה' [כלומר, בכל חייו לא יגיע לידיעת ה'].

ועל הכלל אין בו עתה חטא מות ועל שם סופו הוא נדון כמו שהזכירו רבותינו (סנהדרין עא) וזה טעם וכל ישראל ישמעו ויראו כי לא הומת בגודל חטאו אלא ליסר בו את הרבים ושלא יהיה תקלה לאחרים [הרמב"ן לא הזכיר ימות זכאי וסופו ולסטם את הבריות, בניגוד לרש"י].

וכן דרך הכתוב שיזהיר כן כאשר ימיתו לגדר כדי שתהיה במיתתם תקנה לאחרים כי הזכיר כן בזקן ממרא (לעיל יז יג) לפי שאין בהוראתו חטא שיהיה ראוי למות בו רק הוא להסיר המחלוקת מן התורה כאשר פירשתי שם (בפסוק יא) וכן בעדים זוממין (לעיל יט כ) שנהרגין ולא הרגו וכן הזכיר במסית (לעיל יג יב) לפי שהוא נהרג בדבורו הרע בלבד אע"פ שלא עבד הניסת ע"ז ולא שמע אליו אבל מיתתו ליסר הנשארם

וגם זו מצוה מחודשת או מבוארת מן כבוד את אביך ואת אמך (שמות כ יב) ואיש אמו ואביו תיראו (ויקרא יט ג) [לא מזכיר

קדושים תהיו]

5. רמב"ם הלכות ממרים הקדמה

הלכות ממרים. יש בכללן תשע מצות, שלש מצות עשה, ושש מצות לא תעשה. וזה הוא פרטן: (א) לעשות על פי התורה שאמרו לנו בית דין הגדול. (ב) שלא לסור מדבריהם. (ג) שלא להוסיף על התורה לא במצות שבכתב ולא בפירושן שלמדנו מפי השמועה. (ד) שלא לגרוע מן הכל. (ה) שלא לקלל אב ואם. (ו) שלא להכותם. (ז) לכבדם. (ח) ליראם. (ט) שלא יהיה הבן סורר ומורה על קול אביו ואמו. וביאור מצות אלו בפרקים אלו.

6. מנין המצוות לרמב"ם

קצד שלא לשתות יין נסך שנ' אשר חלב זבחימו יאכלו ישתו יין נסיכם.

קצה שלא לאכול ולשתות דרך זולל וסובא שנ' בננו זה וכו' זולל וסובא.

קצו שלא לאכול ביום הצום שנ' כי כל הנפש אשר לא תעונה והאבדתי ונכרתה.

7. תלמוד בבלי מסכת סנהדרין דף סג עמוד א

ר' יוחנן אומר: אזהרה לבן סורר ומורה מנין - תלמוד לומר לא תאכלו על הדם.

8. רמב"ם הלכות ממרים פרק ז

הלכה א

בן סורר ומורה האמור בתורה הרי נתפרשה בו סקילה ולא ענש הכתוב אלא אם כן הזהיר, והיכן הזהיר לא תאכלו על הדם לא תאכל אכילה המביאה לידי שפיכות דמים וזו אכילת בן סורר ומורה שאינו נהרג אלא על אכילה מכוערת שאכל, שנאמר זולל וסובא מפי השמועה למדו שזולל הוא האוכל בשר ברעבתנות וסובא השותה יין ברעבתנות.

הלכה ב

אכילה זו שהוא חייב עליה דברים הרבה יש בהם והן כולן הלכה מפי הקבלה, אינו חייב סקילה עד שיגנוב משל אביו ויקנה בשר בזול ויין בזול, ויאכל וישתה חוץ מרשות אביו בחבורה שכולן ריקנין ופחותין, ויאכל הבשר חי ואינו חי מבושל ואינו מבושל כדרך שהגנבים אוכלים וישתה היין מזוג כדרך שהגרגרנים שותים, והוא שיאכל משקל חמשים דינרין מבשר זה במלוגמא א אחת וישתה חצי לוג ב מין זה בבת אחת, גנב משל אביו ואכל אכילה זו ברשות אביו, או שגנב משל אחרים ואכל אכילה זו המכוערת בין ברשות אביו בין ברשות אחרים הרי זה פטור, וכן אם גנב משל אביו ואכל אכילה מכוערת כזו ברשות אחרים והיתה אכילת מצוה אפילו מדבריהם [או אכילת עבירה אפילו מדבריהם] פטור שנאמר איננו שומע בקולנו שאינו עובר באכילה זו אלא על קולם יצא זה שעבר בה על דברי תורה, או שאכלה בדבר מצוה, כיצד אכל אכילה זו המכוערת עם החבורה הרעה שאוכל עמהם בדבר מצוה, או שאכלו מעשר שני בירושלים אפילו אכלו בתנחומי אבלים שהיא מצוה מדבריהם הרי זה פטור, וכן אם אכלה מנבלות וטריפות שקצים ורמשים אפילו אכל בתענית צבור שהיא עבירה מדבריהם הרי זה פטור מן המיתה.

הלכה ג

אכל כל מאכל ולא אכל בשר בהמה אע"פ שאכל אכילה זו מבשר העוף פטור, ואם אכל אכילה זו מבשר בהמה והשלים החמשים דינרים מבשר העוף חייב, שנתה כל משקה ולא שתה יין פטור.

הלכה ד

אכל בשר חי ושתה יין חי פטור שזה קרי הוא ואין אדם יכול להמשך בזה, וכן אם אכל בשר מליח ביום השלישי למליחתו או שתה יין מגתו פטור שאין אדם יכול להמשך בזה.

הלכה ה

לא ענש הכתוב קטן שלא בא לכלל המצות, וכן איש שגדל והרי הוא ברשות עצמו אינו נסקל מפני שגנב ואכל ושתה אכילה זו המכוערת, הא כיצד מפני השמועה למדו שאין דין זה אלא בבן שלש עשרה שנה ויום אחד שהביא שתי שערות עד שיקיף כל הגיד ואחר שיקיף השיער כל הגיד הרי הוא ברשות עצמו ואינו נסקל.

9. ספר המצוות לרמב"ם מצות לא תעשה קצה

והמצוה הקצ"ה היא שהזהירונו מהיות זולל וסובא במאכל ובמשתה בימי הנערות ובתנאים המתוארים בבן סורר ומורה. והוא אמרו יתעלה (קדושים יט) לא תאכלו על הדם. ובאור זה שבן סורר ומורה מכלל מחוייבי מיתות בית דין ובא לשון התורה (ר"פ תצא) בו בסקילה וכבר בארנו בהקדמות זה המאמר (עמ"ר) שכל מה שחייב בו הכתוב כרת או מיתת בית דין הוא מצות לא תעשה זולת הפסח והמילה כמו שבארנו. אם כן אחר שדין זולל וסובא על התנאים הנזכרים בסקילה ידענו שהמעשה הזה מזהר ממנו בהכרח ונתבאר העונש ונשאר שנחקר על האזהרה לפי שרשנו (שם וש"נ) לא ענש הכתוב אלא אם כן הזהיר. ולשון גמר סנהדרין (סג א) אזהרה לבן סורר ומורה מנין תלמוד לומר לא תאכלו על הדם. רוצה לומר לא תאכל אכילה שהיא מביאה לשפוך דם והיא אכילת זולל וסובא שהוא חייב עליה מיתה. וכשאכל האכילה ההיא הרעה על הדרכים ההם אשר לא טובים כבר עבר על לאו ואעפ"י שזה הלאו הוא לאו שבכללות כמו שבארנו בפרש התשיעי (עמ' רסד - ו). כי זה אינו רחוק. שאחר שהעונש מפורש אין לחוש על האזהרה אם היא מן הדין או מלאו שבכללות. וכבר התבאר זה פעמים והקדמנו ממנו משלים (עמ' רב ול"ת כו וש"נ). וכבר התבאר דיני מצוה זו בפרק שמיני מסנהדרין:

10. השגות הרמב"ן לספר המצוות לרמב"ם מצות לא

תעשה קצה

כתב הרב והמצוה קצ"ה שנמנענו מהרבות באכילה ובשתיה בימי הנערות ובתנאים הנזכרים בבן סורר ומורה והוא אמרו יתע' לא תאכלו על הדם וביאור זה שבן סורר ומורה מכלל מחוייבי מיתות ב"ד ואחר שדין זולל וסובא הוא בסקילה ידענו שמעשה זה נמנע ממנו על כל פנים ונשאל ונחקר על האזהרה כמו שהזכרנו בעיקרנו לא ענש הכתוב אלא"כ הזהיר ואע"פ שזה הלאו הוא לאו שבכללות כמו שביארנו בעיקר התשיעי אינו רחוק כי כשיהיה העונש מפורש אינו חושש על האזהרה אם היא מן הדין או מן לאו שבכללות וכבר בארנו זה פעמים והקדמתי ממנו משלים. אלו דברי הרב.

וכבר כתבתי בעיקר השני (עמ' עב) שההקדמה שהקדים נשברת ונספדת, וגם בזה עוד הפסד לפי שאכילה ראשונה שלבן סורר ומורה אין עונשה מיתה אלא מלקות כמו שאמרו (סנה' עא א) מתרין בו בפני שנים ומלקין אותו בפני שלשה חזר ונתקלקל נדון בעשרים ושלשה. אבל נאמר שאף אזהרת אכילה ראשונה בכלל לא תאכלו על הדם ששתי האכילות מביאות לשפוך דמו. וגם בזו לא נחוש על האזהרה שתהיה מן לאו שבכללות מפני שעונשה מפורש למלקות מן ויסרו אותו כמו שאמרו (שם ב) מלקות בבן סורר ומורה היכא כתיבא כדרי אבהו דאמר רבי אבהו למדנו ויסרו מויוסרו ויסרו מבן ובן מבן והיה אם בן הכות הרשע. ויהיה זה על הרב סתירה בדבריו שילקו אותו מזו הגזירה שוה לפי מה שבא לו בעיקר השני.

והראוי להעלות מזה שהאכילה הראשונה נמנעת ועונשה מלקות והשניה נמנעת ועונשה מיתה והן שתי מניעות בחשבון המצות ונכללו בלא תאכלו על הדם. והוא מה שאמרו בפרק ארבע מיתות (סג א) אזהרה לבן סורר ומורה מנין ת"ל לא תאכלו על הדם. והיא אזהרה לשתי אכילות שלו. ואם יהיה זה לאו שבכללות כמאמר הרב אין לחוש. שגם שני העונשים בשתי האכילות מן התורה. אבל כיון שעונש זו מלקות ועונש זו מיתה יראה שהן שתי מניעות בחשבון. וכן נהג הרב (ל' קצז - ח) בחמץ ותערובתו:

11. אור שמח הלכות ממרים פרק ז

[א] ולא ענש הכתוב אלא א"כ הזהיר:

בירושלמי פרק בן סו"מ (סנהדרין פ"ח) הלכה ג' אזהרה לגניבה הראשונה מנין, ת"ל לא תגנובו, אזהרה לגניבה שניה מנין, ת"ל לא תגנובו, כן הגירסא האמיתית, והמכוון, דבן סו"מ צריך שתי גניבות (שם ע"א ע"א). ובגניבה הראשונה אינו חייב רק מלקות, ובשניה חייב מיתה, והר' גניבה דמלקות הוא מלא תגנובו דכתיב בפ' קדושים, ולמד מענינו, דהכתוב מדבר בחייבי מלקות וחייבי ממונ. דכתיב וכרמך לא תעולל, ולא תשבעו בשמי לשקר, דאיכא בו מלקות, אבל לא תגנובו דעשרת הדברות אזהרה לגניבה שניה, דעל זו חייב מיתה, ולמד מענינו דבדיני נפשות משתעי, כמו לא תרצח ל"ת, וה"ה דילפינן מיניה לגנוב נפשות שהיה חייב מיתה [בזמן הבית], ומ"מ סובר חזקיה לגנוב נפש לוקה, כמבואר בבבלי (סנהדרין דף פ"ו ע"ב) ולא היה לאו שבכללות, משום דהא מפורש בכתוב ענין גניבה, וכך היא גניבת נפש כמו גניבת ממונ בבן סו"מ, דעל שניהם בהתריית מיתה, וסברא כזו מבואר בתוס' מכות (דף י"ח ע"א) ד"ה ויליקי משום ובשר בשדה כו',

והא דדריש בתו"כ (קדושים פ"ו ה"א) ובבלי (סנהדרין דף ס"ג ע"א) אזהרה לבן סו"מ מלא תאכלו על הדם, תרווייהו צריכי, חדא אגניבה דילי, וחדא אכילה, וכמו דאמר (שם בדף פ"ו ע"א) מר קחשיב לאו דגניבה ומר קא חשיב לאו דמכירה, א"כ גבי בן סו"מ בעי שני אזהרות, חד לגניבה וחד לאכילה, וכן ביאר במאור בדף פ"ו (סנהדרין י"ט ע"א בדפי הרי"ף) לפי שיטתו ודוק:

12. תרגום אונקלוס דברים פרק כא

(יח) ארי יהי לגבר בר סטי ומרוד ליתוהי מקביל למימר אבוהי ולמימר אמהי ומלפין יתיה ולא מקביל מנהו:

13. דברים פרשת כי תצא פרק כב

(יח) וְלָקַחְתָּ זֶקֶן הָעִיר־הַהוּא אֶת־הָאִישׁ [הבעל שהוצא שם רע] וְיָסְרוּ אֹתוֹ:

14. תרגום אונקלוס פרשת כי תצא פרק כב

(יח) וידיברו סבי קרתא ההיא ית גוברא וילקו יתיה:

15. רש"י דברים פרשת כי תצא פרק כב

(יח) ויסרו אותו מלקות:

16. רש"י דברים פרשת כי תצא פרק כא

ויסרו אותו - מתרין בו בפני שלשה ומלקין אותו.

17. כתובות מז ע"א

ויסרו זה מלקות מנלן א"ר אבהו למדנו יסרו מיסרו ויסרו מבן ובן מבן והיה אם בן הכות הרשע—לקמן ו.)

18. תוספות מסכת סנהדרין דף סג עמוד א

משום דהוי לאו שבכללות - תימה ת"ל דהוי לאו שניתן לאזהרת מיתה ב"ד דהוי אזהרה לבן סורר ומורה ועוד תימה הא בן סורר ומורה לוקה כדתנן בפ' בן סורר ומורה (לקמן דף עא): וילפינן בגמרא ויסרו מויוסרו וע"כ אזהרתיה מלא תאכלו על הדם וכיון דגלי רחמנא אחאי לאו דלקי ה"ל למימר בכל דוכתי דלקי לכל הפחות היכא דאין יכול לבא לידי מיתה.

על כולם אינו לוקה - אפי' למ"ד בס"פ כל שעה (פסחים דף מא): דלקי אנא ואמבשל משום צלי אש ואזג וחרצן משום כל אשר יעשה מגפן הנהו מיפרשי טפי מקרא דלא תעבדם דלא מפרש קרא דאיירי במגפן ומנשק והא דאמרין בפ"ק דביצה (דף יב.) דמבשל גיד הנשה ב"ט לוקה חמש וחד מינייהו המבשל ב"ט לא חשבינן להו לאו שבכללות דכתיב כל מלאכת עבודה לא תעשו כמו לא תעבדם דהכא דהתם מפרש טפי דכתיב עבודה דמשתמע כל מלאכה שהיא עבודה.

19. ירושלמי פרק ח הלכה ג

גמרא אזהרה לגניבה הראשונה מניין לא תגנובו אזהרה לגניבה שנייה מניין לא תגנובו לא תגנובו על מנת למקט. לא תגנובו על מנת לשלם תשלומי כפל על מנת לשלם תשלומי ארבעה וחמשה. בן בג בג אומר לא תגנובו את שלך מאחר הגנב שלא תראה גונב. רבי בא רבי יוחנן בשם רב הושעיה אינו חייב עד שיגנוב מעות. ר' זעירא בשם ר' הושעיה אינו חייב עד שילצל מעות.

20. תלמוד בבלי מסכת סנהדרין דף עא עמוד א

מתרין בו בפני שלשה, ומלקין אותו. חזר וקלקל - נדון בעשרים ושלשה.

21. תלמוד בבלי מסכת סנהדרין דף עא עמוד ב

ומתרין בפני שלשה. למה לי? בברי סגיא! - אמר אביי, הכי קאמר: מתרין בו בפני שנים, ומלקין אותו בפני שלשה. מלקות בבן סורר ומורה היכא כתיבא? - כדרי אבהו, דאמר רבי אבהו: למדנו אויסרו במויסרו, ויסרו גמבן, ובן דמבן - והיה אם בן הכות הרשע. חזר וקלקל נידון בעשרים ושלשה [וכו.]. האי מיבעי ליה זה - ולא סומי! - אם כן לכתוב בננו הוא, מאי בננו זה - שמע מינה תרתי.

22. תוספות מסכת תמורה דף ג עמוד א

והרי מימר לאו שאין בו מעשה ולקי - ואם תאמר אמאי לא פריך הכי נמי ממוציא שם רע ועדים זוממין דלאו שאין בו מעשה ולקי וי"ל דלא בעי למיפריך מהני דכתיב בהו מלקות בתורה וא"ת במסכת מכות (דף ד): דאמר עולא לאו שאין בו מעשה לוקין עליו דיליף ממוציא שם רע ופריך מה למוציא שם רע שכן קנס ולימא או נשבע או מימר או חד מהנך דשמעתין [ויכח] וי"ל דאין ה"נ אלא תיורף שפיר או שמא לא דמי ה"נ דהכא לה"נ דהתם ואם תאמר כי פריך הכא והרי מימר דלאו שאין בו מעשה לימא בדיבוריה איתעביד מעשה כדאמר לקמן וי"ל דאה"נ הוי מצי לתרוצי אלא דשפיר שני.

23. חידושי הגרי"ז מסכת תמורה דף ג עמוד א

שם, בגמ' והרי מימר דלאו שאין בו מעשה הוא ולקי, ובתוס', וא"ת אמאי לא פריך ה"נ ממוציא שם רע ועדים זוממין דלאו שאין בו מעשה הוא ולקי ע"ש, והנה במוציא שם רע אין המלקות משום לא תלך רכיל, אלא זהו דין מדיני מוציא שם רע ד"ויסרו אותו" ורק האזהרה היא מלא תלך רכיל, ואין זה שייך להא דלוקין על לאו שאין בו מעשה, וכן בעדים זוממין המלקות הם מדין עדים זוממין ולא משם לא תענה, אלא דצ"ע גם בהכחשה איכא מלקות וע"כ שזהו מדין לא תענה, וצ"ע.

24. גר"ח ממרים פ"ז

...והנה קשה על זה, מהא דברישי פרקין שם אמרינן דהוה ס"ד דכיון דעל שם סופו נהרג גם קטן חייב, ואם נימא דחייב המלקות לאו משום דין בן סורר ומורה הוא, ורק ככל חייבי לאוין דעלמא, א"כ הלא קטן לאו בר עונשין הוא ומיפטר מיהא ממלקות, וממילא דלא מצינו דין בן סורר ומורה בקטן, דהא אינו נעשה בן סורר ומורה עד שילקה תחלה, וכדכתיב ויסרו אותו, אלא ודאי גם חייב מלקות דבן סורר ומורה הוא ג"כ מגזירת הכתוב, ושם בן סורר ומורה הוא שגורם לחייבו במלקות...

25. או"ש ממרים ז:א

ובתוספות (שם דף ס"ג ע"א ד"ה משום) הקשו דנילף מבן סו"מ דילקה על לאו שניתן לאזהרת מיתה ב"ד היכי דלא נוכל לבוא לידי התריית מיתה, וכמו דלקי בבן סו"מ על לאו דל"ת על הדם, דכתיב ויסרו אותו, יעו"ש, ואינו מובן כלל, דבבן סו"מ המלקות הוא מעצם העבירה, דעל זה נתחייב מיתה, ובסיבת שנלקה בב"ד ולא נוסר ושנה באולתו **אז נודע כי הוא סרבן ומרה** **תהיה אחריתו**, לכן נהרג ע"ש סופו, אבל גבי לאווי אחר, כמו באתרו ביה למלקות לחודי, דאטו המלקות המה סיבה להביא עליו החיוב מיתה בהו, ודאי כיון דהלאו עיקרו לאזהרת מיתה אין לוקין עליו, וכן לאו דמחמר מיתה שבת (דף קנ"ד ע"א) דנפ"ל מלא תעשה כל מלאכה אתה ובהמתך, דעיקרו לאזהרת מיתה אין לוקין עליו, דאין המלקות דמחמר סיבה להביא עליו המיתה.

ואולי דעל דרך ממ"נ מקשו, דל"ל למימר (סנהדרין שם) דלא לקי אלאו דלא תאכלו על הדם באוכל מבהמה קודם שתצא נפשה משום דהוי לאו שבכללות, ת"ל דניתן לאזהרת מיתה בבן סו"מ, ואם תימר הרי בבן סו"מ גופי לקי משום אזהרת לאו זה, א"כ קשה נילף מינה בכ"מ, ואם תימר דתמן הוי המלקות מעצם העוון, וזה גופי החטא, לכן לא נפטר במה שניתן לאזהרת מיתה, כיון דבלא המלקות לא מצינו לחייבו אחר כך מיתה, דהוי כמו שלא חטא, א"כ תו הדרא קושי' לדוכתה דבכ"מ לא ילקה על לאו דל"ת על הדם, משום דניתן לאזהרת מיתה ב"ד בבן סו"מ, וחיוב המלקות באוכל מבהמה קודם שתצא נפשה וכיו"ב לא נגע ולא פגע בחיוב מיתה של בן סו"מ, ובזה מיושב דברייהם מכל מה שעמדו עליהם, ודוק:

26. יד רמ"ה מסכת סנהדרין דף סג עמוד א

חולק על תוס'.

ומלקין אותו. לא תקשי לך דבן סורר ומורה כי לקי לא משום אזהרה הוא דלקי אלא משום דכתיבא ביה מלקות בהדיא תדע דהא לא לקי אזימנא קמייתא עד דאכיל חדא זימנא ומתרו ביה דלא ליכול ואכיל ומלקו ליה וכי אכיל פעם שלישית קטלינן ליה ואי משום האי אזהרה אאכילה קמייתא נמי לילקי אלא לאו ש"מ דלאו מחמת האי אזהרה קא לקי אלא גזירת הכתוב היא והיכא דגזר רחמנא גזר היכא דלא גזר לא גזר והא [דקאמר על כולם אינו לוקה] לאו דקא פסיק ואמר על כולם אינו לוקה [אלא] לומר שאינו לוקה משום אזהרה זו.

ואמרינן כי אתא רבין א"ר יוחנן כו'. ואוקי' כרבי יהודה דאמר לאו שאין בו מעשה לוקין עליו דתניא לא תותירו והותר כו' בא הכתוב ליתן עשה אחר לא תעשה לומר שזו היא תקנתו ואין כאן עונש אחר ללמדך שאין לוקין עליו דברי רבי יהודה רבי יעקב אומר לא מן השם הוא זה כו' מכלל דרבי יהודה סבר לאו שאין בו מעשה לוקין עליו:

27. יד רמ"ה מסכת סנהדרין דף עא עמוד א

כיצד נעשה בן סורר ומורה גב משל אביו ואכל כמו שאמרנו מתרין בו בפני שנים שלא יעשה' ואם עשה מלקין אותו בפני שלשה והיינו דכתיב ויסרו אותו חזר וקלקל והיינו דכתיב ולא ישמע אליהם נידון בעשרים ושלשה והיינו דכתיב והוציאו אותו אל זקני עירו כו'.

28. רמב"ם הלכות ממרים פרק ז הלכה ז

כיצד דנין בן סורר ומורה מביאין אותו אביו ואמו תחילה לבית דין של שלשה ואומרינן להן בננו זה סורר ומורה, ומביאין שני עדים שגב משל אביו וקנה בשר ויין במה שגב ואכל אותה אכילה האמורה **אחר ההתראה**, וזו היא עדות הראשונה **ומלקין אותו כשאר חייבי מלקות**, שנאמר ויסרו אותו ולא ישמע אליהם, חזר וגב משל אביו ואכל אכילה זו, אביו ואמו מביאין אותו לבית דין של שלשה ועשרים ומביאין שני עדים ומעידין עליו שגב ואכל אכילה זו האמורה אחר שהתרו בו, וזו היא עדות אחרונה אפילו היו השנים הראשונים הם האחרונים, ואחר שמקבלין עדותן בודקין אותו שמא הקיף השער את כל הגיד, אם לא הקיף ולא שלמו לו שלשה חדשים גומרינן דין כדרך כל הרוגי בית דין וסוקלין אותו, ואינו נסקל עד שיהו שם שלשה הראשונים שנאמר בננו זה זהו שלקה בפניכם.

¹ is not regular hatra'ah for malkos but a warning. This contrasts with Rambam's view that this is regular hatra'ah for malkos.